

(list Židům 1: 1 – 3): *Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; 2 v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. 3 On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všechno svým mocným slovem.*

3. adventní neděle (Charakter Boží)

Sestry a bratři, položím vám dnes na první pohled dosti hloupou otázku: „Máte charakter?“ Každý z vás se nyní určitě trochu urazí – je to pochopitelné. Co se to ten farář dva týdny před Vánoci ptá? – toto vám napadne okamžitě, co jste si vyslechli moji otázku. Já se jí však neptám proto, abych vás dnes urazil. Ptám se jí proto, protože o charakteru nám právě píše pisatel listu Hebrejům. Ptáte se, kde a jak? – O chvíličku si to ukážeme.

„On, odlesk jeho slávy a výraz jeho podstaty“ – v této větě je ukryt náš charakter. Kde? To slůvko výraz (jeho podstaty) je v řečtině právě *charaktér*. Takže máme Ježíšův charakter – říká list Hebrejům. Tady však nejde o to, jestli byl Ježíš charakterní člověk. *Charaktér* je v řečtině odvozeno od velice starobylého slovesa, které se již dlouhá staletí před napsáním tohoto listu Řekové užívali v souvislosti s ražením mincí. Charakter byl otisk raznice na minci. Raznice se přiložila na zlatý, stříbrný nebo měděný plátek a zatloukla kladivem, aby vznikla mince, která nese otisk nebo ražbu naprosto stejnou jako raznice.

Když Řekové mluvili o charakteru, nešlo jim o to, jestli je někdo slušný a eticky hodný člověk. Šlo jim o to, nakolik je věrnou ražbou své předlohy v té či oné věci. Pisatel tohoto listu nám tu píše, že Kristus je *charaktér* Boží podstaty: věrnou ražbou Boží podstaty.

Učedník a Pavlův přítel Apollo, nejpravděpodobnější autor tohoto kázání v podobě listu, již od prvních slov svého poselství Židům, kteří se stali křesťany, jim připomíná, kdo je Kristus a kdo jsou oni: Kristus je to poslední slovo, kterým Bůh promluvil ke světu; v Kristu Bůh světu daroval raznici s podobiznou Bratra plného lásky, zájmu, odpuštění a naděje. Apollo zde v podstatě říká: „Moji milí, vezměte si Boha s celou jeho láskou, obětavostí, spravedlností, touhou pomáhat a vést i s celým jeho majestátem a orazte toto všechno do lidské podoby a objeví se vám obraz Ježíše. Když jste se stali křesťany a patříte nyní Kristu, toto všechno máte vyraženo na zlatém plátu vašich duší. Připomeňte si, co všechno musel Kristus podstoupit, abyste vy mohli nést jeho otisk, ražbu, a i odlesk slávy svého Boha, kterým máte svítit v tomto světě.“

V tom malém dítěti Bůh poslal do světa svůj *charaktér*. Poslal do světa i své oslnivé světlo: apoštol nám tady píše, že Ježíš nebyl jenom charakter Boží podstaty; on byl i odlesk Boží slávy. *Apaugasma* znamená „odlesk“, avšak i „oslepující záblesk“. Když Bůh vyrazil svoji podstatu do našeho světa v Kristu, nastal oslepující záblesk do tmy tohoto světa. Boží sláva zářila v tomto dítěti, které bylo tak čisté, že odráželo celých 100 % světla slávy svého Otce. Bylo tak čisté, že povrch jeho duše nepohltil ani jenom tisícinu ze světla, kterým Bůh chtěl rozzářit svět a oslepit temnotu našeho světa svojí láskou a nadějí.

Mějte charakter! Nebo ještě líp řečeno: „Uchovejte si charakter, kterým jste se stali, když jste se stali křesťany.“ Je doopravdy důležité být charakterním člověkem – takoví mohou vykonat mnoho dobra mezi lidmi. Ještě hezčí než být charakterním člověkem je stát se charakterem Boha – nechat jej vyrazit svoji ražbu hluboko do naší duše. Ta v sobě nezahrnuje jenom touhu stát se charakterním člověkem. Člověk s otiskem a ražbou Boha ve svém vnitru je požehnáním pro své okolí každý den a každou chvíli, dokud obraz Boha ve své duši nepřerazí jinou raznicí – a svět, ve kterém žijeme, jich nabízí spousty. Ač nikdo z nás nikdy nebude schopen odrážet 100 % Božího světla do světa, přesto jsme ve vší nedokonalosti odleskem Boží slávy i my: někdy jenom slabým odleskem, téměř neviditelným ve tmě, jindy zase jasným, oslnivým zábleskem do životů lidí kolem nás. Právě v tomto druhém případě v nás lidé vidí náš nejhlubší charakter: ne naši morálnost a etické principy, nýbrž ražbu a rytinu Boha v našich duších.

O chvíli jsou Vánoce: znovu zopakuji z tohoto místa, jak málo stačí, abychom světu adventu a o Vánocích ukázali svůj nejvnitřnější charakter a zablýskli se oslepujícím zábleskem do životů druhých lidí: má Kristýnka třeba sama přišla s nápadem zapojit se do programu Krabice od bot, a i letos bude malovat pozdrav, který přibalíme do vánočního balíčku našim přátelům na Ukrajině. Již naše malé děti, když je správně vedeme, chápou, o čem doopravdy je advent, který vrcholí o Vánocích. Již naše děti tak rády mají o Vánocích Kristův charakter a odlesk jeho lásky v sobě.

Se správnou ražbou v duši smíme být v adventu všichni – děti i dospělí – oslnivým zábleskem Boží lásky do temnot tohoto světa. Není na celém světě lepší ražby, která odráží světlo nepodmíněné lásky a bezpodmínečného milosrdenství nežli ražba Kristovy tváře. Proto ji chci mít v adventu vyraženou každý den ve své duši, abych mohl já sám dobře odrážet lesk této lásky a tohoto milosrdenství do svého okolí.

Advent je přece celý o tom, jak krásně Bůh do tmy tohoto světa vyrazí podobiznu své tváře – tváře zářící láskou, nadějí, milosrdenstvím a pokojem. Učiní to v naprosté tmě betlémské noci, abychom nezapomněli, jak nádherně ta ražba Boží nevýslovné lásky září v temnotách a trápeních tohoto světa i našich životů. Advent je tedy o dotyku: nebes se zemí; Boha s člověkem v jeho nocích a temnostech.

Jedna žena mi kdysi říkala o svém těžkém životě: jednoho dne seděla v autě na parkovišti, venku pršelo a ona už neměla sílu na nic. Vyčerpaná z celého trápení řekla: „Bože... já už nevím.“ A pokračovala: „Ale jestli mě slyšíš, tak buď tady se mnou.“ Tam na parkovišti v autě od vyčerpání po chvíli usnula. A ona mi pak řekla: „Najednou jako by mi někdo jemně položil ruku na rameno. Probudila jsem se a od té chvíle jsem věděla, že nejsem sama.“

Bůh jí svým dotykem vyrazil naději do duše. Dal jí do srdce *charaktér*: ražbu své naděje. Boží dotyk s mým ztemnělým světem, který nechává v duši nesmazatelnou, zářivou ražbu lásky, naděje a pokoje – to je můj advent a věřím, že i tvůj. A já chci, aby z mé duše lesk této ražby zářil do světa. Nepociťuji totiž pouze Boží dotyk na rameni, kdykoli nemám sil. Pociťuji totiž silný dotyk Boží ruky vždy, když mě vnitro vede posvětit druhému láskou, rozdat kousek naděje, sklonit se v milosrdenství i rychle odpustit. Tehdy dotyk Boží ruky obnovuje ražbu Kristovy tváře v mé duši a já se stávám znovu charakterem Božím: Boží ražbou, která nese podobiznu Krista a oslnivě se zabývá v životě mého bližního.

Máte tedy charakter? – Věřím tomu, že jej nejenom máte, nýbrž že tímto charakterem, stejně jako já, i bytostně jste. Každý jste žijícím příkladem dotyku nebes se zemí; Boží nebeské ruky s obyčejným pozemským lidským srdcem. Buďme živými příklady toho, že od oné betlémské noci smí každé pozemské srdce nést podobiznu Boha a oslnivě odrážet lesk jeho lásky do světa.